

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/16/2013
Identifikačné číslo spisu:	4012200636
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Závadská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4012200636.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Mariany Reiffovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu Borsodi Tranzít Foglalkoztatási Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság, so sídlom Jászi. O. u. 3, 3600 Ózd, IČO: Cg.05-09-017581, Maďarská republika, zastúpeného JUDr. Ladislavom Csákóm, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 31. januára 2012, číslo 13834-2/2012-BA, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 21. novembra 2012 č.k. 15S/38/2012-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 21. novembra 2012, č.k. 15S/38/2012-46 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej z 31. januára 2012, číslo 13834-2/2012-BA podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 696,65 € a odvolacieho konania v sume 161,76 € na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Csáka, so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, číslo účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v I. Y. Rožňava, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 21. novembra 2012, č.k. 15S/38/2012-46, podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 31. januára 2012 číslo 13834-2/2012-BA, ktorým žalovaná zmenila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky v Topoľčanoch z 12. augusta 2011 číslo 32062-42/2011-TO vo výrokovej časti tak, že vypustila text: „...§ 210 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom poistení...“ a doplnila text: § 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení...“, a v ostatnej časti rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdila. Rozhodnutím z 12. augusta 2011 číslo 32062-42/2011-TO Sociálna poisťovňa, pobočka v Topoľčanoch podľa § 210 ods.1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z.z., o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) rozhodla, že pánovi H., občanovi J., 31. decembra 2007 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné

poistenie").

Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovanej ako i jej postup sú v súlade so zákonom. V odôvodnení uviedol, že Národný fond zdravotného poistenia, odbor pre medzinárodné záležitosti z Maďarska požiadal o pomoc vo veci poistného vzťahu dočasných pracovníkov na Slovensku prijatých žalobcom ako personálnou agentúrou s cieľom poskytnúť ich slovenskej spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o. Bánovce nad Bebravou základe zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov zo 14. mája 2007, z 15. decembra 2007 a z 28. decembra 2009. V mennom zozname osôb, ktoré pracovali na území Slovenskej republiky bol uvedený aj H., ktorý tu vykonával prácu od 12. decembra 2007 do 31. decembra 2007. Žalobca nepreukázal, že mu príslušný orgán v Maďarsku vydal osvedčenie (tzv. formulár E 101) o tom, že zamestnanec podlieha právnym predpisom tohto štátu. S poukazom na § 14, § 15 a § 19 zákona o sociálnom poistení bol preto zamestnanec žalobcu v súvislosti s výkonom práce na území Slovenskej republiky povinne nemocensky a dôchodkovo poistený a rovnako v nezamestnanosti poistený. Pán JV. nebol síce v pracovnom pomere s VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o. Bánovce nad Bebravou, ale so žalobcom ako zamestnávateľom bol na výkon práce v tejto spoločnosti pridelený, preto krajský súd zaujal právny názor, že ustanovenie § 20 písm. a/ zákona o sociálnom poistení treba vykladať v nadväznosti na skutočný výkon práce. Povinné poistenie preto H. vzniklo 12. decembra 2007 a zaniklo 31. decembra 2007. Iný výklad by znamenal, že tento zamestnanec žalobcu by nebol počas tohto výkonu práce nikde povinne poistený.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Namietal, že krajský súd nerozhodol vecne správne lebo nesprávne vec právne posúdil. Nevyvodil žiadne závery zo skutočnosti, že správny orgán preskúmané rozhodnutie založil na zistení, že dotknutému zamestnancovi JV. vznikol pracovný pomer na území Slovenskej republiky. Pracovný pomer na území Slovenskej republiky dotknutému H. nikdy nevznikol, lebo bol zamestnanom v hlavnom pracovnom pomere u žalobcu. Nemohlo mu potom vzniknúť a ani zaniknúť povinné poistenie. Ďalej poukázal na článok 13 ods. 2 písm. a) a články 14 až 17 nariadenia Rady EHS č. 1408, z ktorých nie je možné dospieť k záveru, že sa na menovaného vzťahovala slovenská legislatíva, keďže nebol nikde inde zamestnaný než na území Maďarska, a preto práve v dôsledku formulácie citovanej normy sa naňho nemôžu vzťahovať právne predpisy žiadnej inej krajiny než Maďarska. Aplikovateľnosť slovenského práva vylučuje podľa jeho názoru aj článok 14 ods. 1a cit. nariadenia. Podotkol, že vydanie osvedčenia príslušným orgánom nemá konštitutívny význam, s jeho vydaním alebo nevydaním sa nespája vznik, zmena či zánik právneho vzťahu resp. právnej skutočnosti, keďže aj samotné nariadenie upravujúce status quo hovorí o osvedčení len ako o formalite. Ďalej namietal, že krajský súd nevyvodil žiadne závery zo snahy žalovanej preklenúť absenciu zákonných náležitostí výkladom právnych noriem a aplikačnou praxou na riešenie otázky existencie zákonného poistenia, a tak nahradiť činnosť zákonodarcu v tejto veci. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 161,76 €.

Žalovaná žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že svoj právny názor odôvodnila príslušnými koordinačnými právnymi predpismi, ktoré upravujú sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov v rámci členských štátov Európskej únie. Namietala, že v preskúmanom rozhodnutí netvrdila, že zamestnancovi vznikol na území Slovenskej republiky pracovný pomer, ale podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona o sociálnom poistení rozhodovala o zániku povinného poistenia H. aplikovaním koordinačného nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej aj „nariadenie“), ktorým je viazaná z dôvodu, že žalobca je agentúrou dočasného zamestnávania so sídlom v Maďarsku a dotknutí zamestnanci žalobcu, v danom prípade pán H., vykonávali práce v období uvedenom v prílohe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky v obchodnej spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r.o., Bánovce nad Bebravou. Vychádzajúc z článku 13 (2) (a) nariadenia je zamestnanec žalobcu pokrytý systémom sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom vykonáva svoju činnosť, a to aj napriek skutočnosti, že má bydlisko na území iného členského štátu alebo že sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo

jednotlivca, ktorý ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu. Dotknutí zamestnanci žalobcu by podliehali v oblasti sociálneho zabezpečenia legislatíve Maďarska len v tom prípade, ak by im Maďarsko ako vysielajúci štát vystavil na obdobie, kedy vykonávali práce na území Slovenskej republiky, formulár E 101 (potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve). Legislatíva Maďarska by sa v oblasti sociálneho zabezpečenia aplikovala aj v prípade, ak by vecne príslušný úrad v Maďarsku po vzájomnej dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky udelil dotknutým zamestnancom žalobcu na čas, kedy vykonávali práce na území Slovenskej republiky výnimku podľa článku 17 nariadenia. Ďalej poukázal na články 11 a 80 nariadenia a na rozhodnutie č. 181 z 13. decembra 2000, publikovaného v Úradnom vestníku Európskej únie, ktoré precizuje podmienky vyslania upravené v nariadení a na Kódex dobrej praxe, z ktorých vyplýva, že formulár E 101 je nevyhnutným dokladom preukazujúcim uplatniteľnú legislatívu pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov. Zamestnanom žalobcu nebolo vystavené v Maďarsku potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve (formulár E 101), nebola udelená podľa článku 17 výnimka, preto nie je možné určiť uplatniteľnú legislatívu podľa článku 14 (1) (a) alebo článku 17 nariadenia tak, ako uvádza žalobca v odvolaní. Z vyjadrenia Országos Egészségbiztosítási Pénztár (OEP), Nemzetközi és Európai Integrációs Főosztály, Budapešť vyplýva, že formuláre E 101 nemôžu byť vystavené. Na zamestnanca žalobcu H. v období od 12. decembra 2007 do 31. decembra 2007, kedy vykonával práce na území Slovenskej republiky, sa vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia legislatíva Slovenskej republiky a to aj napriek skutočnosti, že bydlisko tohto zamestnanca a sídlo jeho zamestnávateľa sa nachádzajú na území Maďarska. Počas obdobia určeného zamestnávateľom je potom povinne nemocensky poistený, povinne dôchodkovo poistený a povinne poistený v nezamestnanosti podľa zákona o sociálnom poistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Sociálne poistenie zamestnancov, pohybujúcich sa v rámci Európskej únie v relevantnom období upravovalo nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva.

V zmysle II. hlavy, článku 13 (9) ods. 1 nariadenia osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu.

Podľa článku 13 (9) ods. 2 písm. a) nariadenia pokiaľ články 14 až 17 neustanovujú inak, na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu.

Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia článok 13 ods. 2 písm. a) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami: osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania.

Zo spisov vyplýva, že žalobca žiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím (pobočky) o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti zamestnancovi žalobcu, pána H., občana J., s účinnosťou od 31. decembra 2007.

Pred posudzovaním vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa musel odvolací súd skúmať, či žalobca bol rozhodnutím a postupom žalovanej ukrátený na svojich právach, čo je podľa názoru žalovanej nevyhnutným predpokladom na podanie žaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti uvádza, že podľa druhej hlavy piatej časti

Občianskeho súdneho poriadku súdy rozhodujú o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov, pričom platí, že súdy v zásade preskúmajajú všetky rozhodnutia správnych orgánov s výnimkou tých, ktoré zákon výslovne zo súdneho prieskumu vylučuje. Rozhodnutia, ktoré súdy nepreskúmajú, a teda sú zo súdneho prieskumu vylúčené, sú taxatívne vymedzené v § 248 Občianskeho súdneho poriadku. Preskúmané rozhodnutie žalovanej však nezodpovedá žiadnemu z kritérií, uvedených v tomto ustanovení.

Rozhodnutie žalovanej deklaruje zánik sociálneho poistenia k určitému dňu vo vzťahu k zamestnancovi žalobcu, čo má priamy dopad na povinnosti žalobcu ako zamestnávateľa tohto zamestnanca podľa zákona o sociálnom poistení (napr. ako platiteľa poistného), a preto predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté. Následne je už predmetom samotného súdneho preskúmania skutočnosť, či bol žalobca ukrátený na svojich právach.

V konaní nebolo dostatočne preukázané, či zamestnanec žalobcu, ktorý vykonával na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky prácu v období od 12. decembra 2007 do 31. decembra 2007, podlieha v oblasti sociálneho zabezpečenia právnym predpisom Slovenskej republiky alebo právnym predpisom Maďarska.

Z dôvodov rozhodnutia žalovanej súd zistil, že žalobca je personálnou agentúrou so sídlom v Maďarsku, ktorá na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov prideľovala svojich zamestnancov prijatých v Maďarsku na výkon činností na území Slovenskej republiky v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r. o. so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Partizánska ul. č. 73.

Na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov vykonával pán H. činnosť na území Slovenskej republiky od 12. decembra 2007. Vysielajúci štát mu však nevystavil formulár E 101, na základe ktorého by tento zamestnanec podliehal právnemu poriadku vysielajúceho štátu, teda Maďarska, a ktorý by zbavil zamestnanca a zamestnávateľa plniť povinnosti v oblasti sociálneho zabezpečenia v členskom štáte, v ktorom vykonával činnosť.

Na podklade uvedených skutočností žalovaná vyslovila názor, že na pána H. sa vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia právny poriadok Slovenskej republiky s odkazom na článok 13 (2) (a) nariadenia, teda jeho použitie odôvodňuje všeobecné pravidlo, určujúceho uplatniteľnú legislatívu podľa miesta výkonu práce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala v konaní tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav vecí. V administratívnom spise chýba pracovná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a zamestnancom žalobcu, ktorá by preukazovala deň vzniku pracovného pomeru ako aj dohodnuté miesto výkonu práce dotknutého zamestnanca, aby bolo možné zistiť najmä skutočnosť, na území ktorého členského štátu je dotknutý zamestnanec žalobcu zamestnaný. Bez objasnenia uvedenej skutočnosti nie je možné aplikovať ustanovenie článku 13 (2) (a) nariadenia.

Možno súhlasiť s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého sa považuje za formalitu vystavenie formulára E 101, o čom svedčí už aj názov článku 11 vykonávacieho nariadenia č. 574/72 (formality v prípade vyslania zamestnanca na iné miesto podľa článku 14 ods. 1 a 14b 81 nariadenia a v prípade dohôd uzatvorených v súlade s článkom 17 nariadenia). V žiadnom prípade však nemožno bez ďalšieho skúmania podmienok, upravených v rozhodnutí Správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000 (ďalej aj „rozhodnutie správnej komisie č. 181“) vysloviť záver, podľa ktorého ak vysielajúci štát zamestnancovi nevystavil formulár E 101, dokladujúci skutočnosť, že na jeho základe dotknutý zamestnanec podlieha legislatíve vysielajúceho štátu, sa na zamestnanca vzťahuje právny poriadok Slovenskej republiky.

Žalovaná charakteru formulára E 101 dostatočnú pozornosť nevenovala. Z rozhodnutia správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra

2000 bodu 6 vyplýva, že formulár E 101 by bolo vhodnejšie vydať pred začatím danej doby; môže však byť vydané počas tejto doby alebo dokonca po jej uplynutí, v takom prípade môže mať retroaktívny účinok.

Z uvedeného možno vyvodíť, že formulár E 101 je možné vydať i po uplynutí doby vyslania, a preto žalobkyňa bola povinná dôsledne sa zaoberať aj podmienkami pre uplatňovanie článku 14 ods. 1 nariadenia a spolupracovať s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky, ktorá povinnosť jej vyplýva nielen z nariadenia (čl. 84 a čl. 86), ale tiež z predmetného rozhodnutia správnej komisie č. 181.

V nadväznosti na tieto skutočnosti mala žalovaná tiež zisťovať právne postavenie inštitúcie Országos Egészségbiztosítási Pénztár (OEP) v Maďarskej republike, s ktorou komunikovala. Tvrdenie žalovanej, že ide o maďarskú inštitúciu sociálneho zabezpečenia, nie je dostatočne doložené. Na čl. 25 administratívneho spisu sa nachádza list tejto inštitúcie, v záhlaví ktorého je uvedený názov „National Health Insurance Fund“ (Národný fond zdravotného poistenia), z čoho vyplývajú pochybnosti o skutočnosti, aký druh poistenia uvedená inštitúcia vlastne vykonáva.

Bez toho, aby žalovaná zisťovala, či OEP je orgánom s rovnakými kompetenciami ako má žalovaná, či je oprávnený vykonávať sociálne poistenie v rozsahu ako má žalovaná podľa zákona o sociálnom poistení, jeho tvrdenia žalovaná vzala za základ svojho rozhodovania, a to bez toho, aby tvrdené skutočnosti boli preverené dôkazmi.

V ďalšom konaní bude nutné, aby žalovaná spolupracovala s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky (čl. 84, čl. 84a a čl. 86 nariadenia). Najmä bude potrebné vyžiadať si potvrdenia o registrácii uvedeného zamestnanca, prípadne či mu bola registrácia právoplatne zrušená a od kedy k tomu došlo, preveriť, či prípadné zrušenie registrácie nebolo následne maďarským súdom zrušené. Z administratívneho spisu vyplýva (čl. 29, 30), že poisťné pomery zamestnancov žalobcu na základe rozhodnutia maďarského súdu neboli zrušené a naďalej sú platné, a preto bude tiež potrebné overiť si uvedenú skutočnosť v prípade uvedeného zamestnanca. Bez preverenia týchto skutočností žalovaná nemohla rozhodnúť tak, aby predchádzala k dvojitému plateniu poisťného z rovnakého titulu v dvoch štátoch Európskej únie.

Okrem uvedených pochybení, žalovaná svojím postupom v správnom konaní odňala tiež možnosť konať pred správnym orgánom zamestnancovi žalobcu pánovi H. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Topolčany z 19. augusta 2011 číslo 32578-42/2011-TO bol uvedenému zamestnancovi žalobcu ustanovený opatrovník na obhajovanie jeho práv z dôvodu, že účastník konania nemôže konať samostatne, pretože jeho pobyt nie je známy. Toto rozhodnutie bolo doručované verejnou vyhláškou podľa § 212 ods. 14 zákona o sociálnom poistení.

Podľa zákona o sociálnom poistení doručenie verejnou vyhláškou použije organizačná zložka Sociálnej poisťovne v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt alebo sídlo nie sú jej známi (§ 212 ods. 13 zákona o sociálnom poistení). V administratívnom spise sa však nachádza zoznam osôb ako príloha listu Národného fondu zdravotného poistenia, Budapešť z 30. novembra 2009, číslo 12-5732/2009, v ktorom pod číslom 37 je uvedený aj pán H. spolu s dátumom narodenia aj adresou jeho bydliska. Pobyt účastníka nemohol byť preto pre žalovanú, resp. prvostupňový orgán neznámy a následne nebolo možné z uvedeného dôvodu doručovať rozhodnutie o ustanovení opatrovníka verejnou vyhláškou. Doručenie tohto rozhodnutia je preto neúčinné a uvedené rozhodnutie ani nenadobudlo právoplatnosť. V ďalšom konaní sa žalovaná vysporiada aj s týmto nezákonným stavom.

Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že výrok rozhodnutí správnych orgánov neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, lebo nie je v ňom uvedené ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, čo je v rozpore s § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že súd prvého stupňa nerozhodol vecne správne, keď nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne. Rozsudok súdu prvého stupňa preto podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej z 31. januára 2012, číslo 13834-2/2012-BA podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaná doplnila dokazovanie naznačeným smerom. Taktiež bude nevyhnutné, aby žalovaná postupovala v úzkej spolupráci s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky tak, aby žalobca nebol ukrátený na svojich právach a aby prípadne došlo s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky k dohode o legislatíve uplatniteľnej na daný prípad.

O náhrade trov celého konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov za úkony, ktoré účelne vynaložil na uplatnenie práva, ktoré právny zástupca vyčíslil podaním z 9. novembra 2012 (č.l. 35 spisu) a v odvolaní zo 6. februára 2013.

Advokátovi na súde prvého stupňa patrí odmena za štyri úkony právnej pomoci, a to príprava a prevzatie zastúpenia 24. februára 2012, podanie žaloby 7. marca 2012, účasť na pojednávaní krajského súdu 7. novembra 2012 po 127,17 € za úkon, za účasť na pojednávaní 21. novembra 2012, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia, advokát vyčíslil náhradu v sume 31,79 €, štyri krát paušálna náhrada hotových výdavkov za rok 2012 po 7,63 € za úkon, spolu 443,82 € (§ 11 ods. 4 a § 13a ods. 1 písm. a/, c/ a d/ a ods. 4, § 15 písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Odvolací súd žalobcovi z vyúčtovanej náhrady nepriznal náhradu za úkon právnej pomoci - písomné stanovisko k vyjadreniu k žalobe z 1. októbra 2012 z dôvodu, že tento úkon právnej pomoci nepokladá za účelne vynaložený. V písomnom stanovisku žalobca neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli tvrdené už v žalobe a navyše toto stanovisko mohol žalobca prezentovať na už vyhlásenom pojednávaní na 7. novembra 2012, na ktorom sa aj zúčastnil.

Ďalej advokátovi patrí náhrada preukázaných cestovných výdavkov, a to dvakrát za cestu na pojednávanie osobným motorovým vozidlom NISSAN PATHFINDER z Rožňavy do Nitry a späť. Jedna spiatočná cesta z Rožňavy do uvedeného miesta meria $2 \times 244 \text{ km} = 488 \text{ km}$, pri dvoch cestách spolu 976 km. Spotreba vozidla je 9,8 litra PHM po 1 499 €, amortizácia po 0,183 € za každý ubehnutý kilometer. Výška cestovného predstavuje sumu vo výške 327,99 € (§ 16 ods. 4 vyhlášky).

Advokátovi patrí náhrada za stratu času na ceste z Rožňavy do Nitry a späť za účasť na pojednávaní 7. novembra 2012 a 21. novembra 2012. Jedna spiatočná cesta z Rožňavy na uvedené miesto trvá 2×7 za začatú polhodinu strávenú cestovaním, pri dvoch cestách sú to 28 polhodiny. Náhrada za stratu času v uvedenej veci predstavuje $28 \times 12,72 \text{ €} = 356,16 \text{ €}$ (§ 17 ods. 1 vyhlášky).

V deň účasti advokáta na pojednávaniach sa konali aj ďalšie 4 pojednávania pod spisovými značkami 15S/56/2012, 15S/34/2012, 15S/52/2012, 15S/42/2012, na tom istom súde medzi tými istými účastníkmi konania, s temer s totožným predmetom konania, preto advokátovi patrí len alikvotná časť z celkovej sumy cestovného a náhrady za stratu času, t. j. vo výške $1/5$ z celkovej vyúčtovanej sumy cestovného v sume 65,60 € a náhrada za stratu času v sume 71,23 €, spolu 136,83 € (§ 17 ods. 2 vyhlášky).

Náhradu trov právneho zastúpenia na súde prvého stupňa predstavuje sumu 580,65 €. Advokát je platiteľom DPH, a preto k tejto sume je potrebné prirátat' 116 € ako 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky), čo činí spolu 696,65 €.

V odvolacom konaní patrí advokátovi odmena za jeden úkon právnej pomoci, a to za podanie odvolania 6. februára 2013 vo výške jednej šestiny výpočtového základu v sume 130,16 € a 7,81 € paušálnu náhradu hotových výdavkov, spolu 137,97 €. Táto suma sa zvyšuje o 20 % DPH, t.j. o sumu 27,40 €. Náhrada trov odvolacieho konania je v sume 165,37 € (§ 11 ods. 4, § 13a ods. 1 písm. c/ a § 15 písm. a/, § 18 ods. 3 vyhlášky). Žalobca v odvolacom konaní vyčíslil náhradu trov konania vo výške 161,76 €, odvolací súd mu preto náhradu trov konania priznal v tejto vyčíslenej sume.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.